

Ένα βήμα μπροστά

μερικές σκέψεις μετά τη διαδήλωση της 14ης Δεκέμβρη στη Ρώμη
2010

*Η έκδοση αφιερώνεται στα εικοστά πρώτα γενέθλια
της Κατάληψης Villa Amalias*

Το κείμενο *Ένα βήμα μπροστά*, μερικές σκέψεις μετά τη διαδήλωση της 14ης Δεκέμβρη στη Ρώμη κυκλοφόρησε τον Φλεβάρη του 2011. Δημοσιεύθηκε και μεταφράστηκε από το cenere.noblogs.org. Τυπώθηκε στην τυπογραφική κολεκτίβα *Rotta* και κυκλοφόρησε σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων στην Αθήνα τον Μάρτη του 2011 από τις εκδόσεις *Τζεντάι*.

φωτό εξωφύλλου: Ρώμη, 14 Δεκέμβρη 2010

ούτε θεός, ούτε copyright

Ένα βήμα μπροστά

μερικές σκέψεις μετά τη διαδήλωση της 14ης Δεκέμβρη στη Ρώμη [1]

Η οθόνη ανάβει αλλά δεν χρησιμεύει σε τίποτα ν' αλλάξεις κανάλι. Τα ενοποιημένα δίκτυα μεταδίδουν τη συνηθισμένη πλύση εγκεφάλου. Μια πασαρέλα ηλιθιοτήτων που πρέπει να ξανακλείσει τη ρωγμή ανάμεσα στην υπαρκτή κοινωνία και εκείνη την αστραφτερή βιτρίνα που αποτελεί το συνθετικό κόσμο της τηλεόρασης. Έναν κόσμο αν όχι ιδανικό, τουλάχιστον εύκολα διορθώσιμο. Έναν κόσμο που δεν έχει διαφορές αλλά μόνο διαφορετικές παραλλαγές. Έναν κόσμο φτιαγμένο για να μας πουλήσει κάτι: ένα προϊόν, μια ιδέα, έναν ολόκληρο τρόπο ζωής αν όχι ακόμα και μια προσωπικότητα. Μέσα σε μια συνεχόμενη χάβρα, όπου υψηλοί και χαμηλοί τόνοι εναλλάσσονται, δεν γίνεται αντιληπτό τίποτα: «2.000 διείσδυσαν...», «βίαιοι από την Ελλάδα, τη Γερμανία, τη Γαλλία...», «ψευτοδιαδηλωτές», «επαγγελματίες της βίας», «προβοκάτορες στην υπηρεσία κάποιας ανεξέλεγκτης εξουσίας», «η βία παίζει το παιχνίδι της κυβέρνησης», «μερικές εκατοντάδες ηλίθιοι απέκρυψαν τους πραγματικούς λόγους της διαμαρτυρίας» κτλ., κτλ. Είναι διαφωτιστικό να βλέπεις την ίδια και απaráλλαχτη γραμμή σκέψης να ενώνει τον La Russa με τον Saviano, τον Augias[2] με μια οποιαδήποτε σουμπρέτα, έναν οποιονδήποτε ποδοσφαιριστή μ' έναν οποιονδήποτε δημοσιογράφο. Όλοι ενωμένοι ενάντια στη βία, όλοι ενωμένοι για να στιγματίσουν αυτό που συνέβη. Έτοιμοι να συναγωνιστούν και να μας κλείσουν το στόμα για να γίνουν πιο αποτελεσματικοί, για να βρεθούν πρώτοι στο χαράκωμα του αγώνα ενάντια στον κουκουλοφόρο εχθρό.

Πρέπει να είναι ισχυρός αυτός ο εχθρός για να βρίσκει απέναντί του μια τόσο συμπαγή εθνική ενότητα. Πράγματι, ο εχθρός είναι η πραγματικότητα, η κακοποιημένη πραγματικότητα, η πραγματικότητα που έχει κρυφτεί στο πατάρι, φιμωμένη ν' ασφυκτιά, μια πνιγμένη πραγματικότητα που δεν καταφέρνει ν' αρθρώσει λέξη. Μια πραγματικότητα που όταν καταφέρνει ν' αναδυθεί το κάνει όπως μπορεί, μάχεται απεγνωσμένα και ξετυλίγεται. Χτυπάει τραγικά όποιον θεωρεί εχθρό της και το κάνει με όλη της τη δύναμη, αφού ξέρει ότι μόνο έτσι μπορεί να σωθεί.

Όποιος ελέγχει το παρελθόν ελέγχει το μέλλον. Όποιος ελέγχει το παρόν ελέγχει το παρελθόν.

Τ. Όργουελ

Πρώτα απ' όλα, θέλουν να μας κάνουν να χάσουμε ότι αυτή η «αναστατωμένη» μέρα συγκρούσεων στη Ρώμη είναι ένα γεγονός που προέκυψε από το πουθενά. Ένα γεγονός που δεν έχει πρόσφατα προηγούμενα, που δεν συνδέεται με άλλα γεγονότα

που συμβαίνουν στη χώρα. Κακοποιούν την πραγματικότητα ελπίζοντας ότι έτσι όλα θα επιστρέψουν στο τίποτα. Ίσως χρειάζεται να τους φρεσκάρουμε τη μνήμη: στη Λάκουιλα κερδοσκοπίες, βρομοδουλειές και ολιγωρίες βοήθησαν έτσι ώστε ο σεισμός [του Απρίλη του 2009] να εξαθλιώσει έναν πληθυσμό εξαντλημένο από τις δυσκολίες.

Εδώ, μια μαρτυρία από τον εφιάλτη που προσπαθούν να βγουν:

«Η ανεργία στην περιοχή της Λάκουιλα, ήδη πολύ υψηλή πριν το σεισμό, έχει τώρα αγγίξει ανυπόφορα επίπεδα για έναν κοινωνικό ιστό, βαθιά διαιρεμένο και διασκορπισμένο ανάμεσα σε ένα παρόν στις σκηνοπόλεις και τα ξενοδοχεία-γκέτο και σ' ένα μέλλον στη νέα πόλη.

[...] Τα τοπικά προϊόντα της αγροτιάς και της κτηνοτροφίας, μάταια προσφέρονται στην Πολιτική Προστασία για τον ανεφοδιασμό των καταυλισμών, παραμένουν απούλητα και πρέπει να καταστραφούν. Οι μεγάλες αλυσίδες διανομής και όχι οι μικροί τοπικοί παραγωγοί κερδοσκοπούν με την έκτακτη ανάγκη. Στις σκηνοπόλεις φυσικά, οι άστεγοι δεν έχουν δικαίωμα επιλογής ενώ στους στάβλους του Αμπρούτσο τα μοσχάρια γερνάνε και το γάλα πετιέται στα σκουπίδια. Στους καταυλισμούς το πιάτο έχει πάντα κονσέρβα και κατεψυγμένα, ύποπτης προέλευσης και καθόλου θρεπτικά, πιθανή αιτία της πρόσφατης επιδημίας δυσεντερίας [...] Πλέον η Λάκουιλα είναι μια πόλη κατεχόμενη από τη γραφειοκρατία [την άθλια μηχανή της Di.coma.c (Διεύθυνσης Διοίκησης και Ελέγχου), το όργανο εθνικού συντονισμού της Πολιτικής Προστασίας στη χτυπημένη περιοχή] και τη στρατιωτικοποίηση [...] Στις σκηνοπόλεις, οι μοναδικές λαϊκές συνελεύσεις που επιτρέπονται και προωθούνται, όταν δεν καλούνται άμεσα από τον αρχηγό του καταυλισμού, είναι εκείνες που προσποιούνται την ελεύθερη εκλογή του υπεύθυνου ασφαλείας της Πολιτικής Προστασίας, δηλαδή του karo. Ένας karo για κάθε εθνότητα για τον καλύτερο έλεγχο κάθε κοινότητας, επιλεγμένος στην ουσία από τον αρχηγό του καταυλισμού μ' αντάλλαγμα καλύτερες συνθήκες μέσα στην ίδια τη σκηνοπούλη».

www.informa-azione.info/abruzzo_diaro_comunicato_dallabruzzo

www.informa-azione.info/abruzzo_diario_comunicato_dallabruzzo_2

Ήδη από τον Φλεβάρη του 2010, μερικοί Λακουιλάνοι είχαν αρχίσει να σπάνε κόκκινες ζώνες, αντιπαρατιθέμενοι με τις δυνάμεις της τάξης και κοντράροντας την κυβέρνηση. Για πολλούς απ' αυτούς, η συνθήκη φτώχειας και οργής παραμένει απaráλλαχτη.

Στην περιοχή της Νάπολης, όπου το Κράτος διαπλέκεται με την Καμόρα, ο κόσμος με την ορμή της οργής του στράφηκε ενάντια στις δύο εξουσίες, σ' έναν αγώνα για την υπεράσπιση της ζωής του και του μέλλοντός του, σ' έναν αγώνα που γκρεμίζει, με το μόνο τρόπο που του έχει μείνει, το τείχος της αδιαφορίας που τον περιβάλλει εδώ και χρόνια.

«Γύρω στα μέσα Σεπτέμβρη του 2010, ο περιφερειακός αναπληρωτής περιβάλλοντος Gianni Romano δηλώνει την πρόθεση ν' ανοίξει μια καινούρια χωματερή στο εθνικό Πάρκο του Βεζούβιου, στο λατομείο Vitiello, μόλις 500 μέτρα μακριά από το γεμάτο πλέον λατομείο Sari. Αυτό το τελευταίο, που είχε σταματήσει να λειτουργεί το 1985, αφού πρώτα είχε καταβροχθίσει για πάνω από 20 χρόνια σκουπίδια κάθε είδους, ξανάνοιξε το 2009 με εντολή του Bertolaso, φυσικά χωρίς καμία εγχειοβελτίωση και καμία έρευνα. Θυμίζουμε ότι ήδη το 2007 η κυβέρνηση Prodi, μέσω του τότε υπουργού περιβάλλοντος Pecoraro Scanio είχε ήδη χωροθετήσει ως πιθανές χωματερές τόσο το Sari όσο και το Vitiello.

Μετά από αυτές τις δηλώσεις οι κάτοικοι, που εδώ και χρόνια διεξάγουν αγώνες ενάντια στη λεηλασία της περιοχής τους, βγαίνουν στους δρόμους και στήνουν το μόνιμο μπλόκο στον περιφερειακό της οδού Πανοράμικα, σταυροδρόμι για τα χωριά Τερτσίνιο, Μπόσκορεάλε και Μπόσκοτρέκαζε, μόλις 500 μέτρα μακριά από τα δύο λατομεία. Μέσα σε λίγες μέρες η ένταση ανεβαίνει και οι νύχτες φωτίζονται από τις λάμπες της εξέγερσης: μπλόκα στους δρόμους που εμποδίζουν τα φορτηγά να αδειάσουν, εμπρησμοί πολυάριθμων μηχανημάτων συμπίεσης. Η αστυνομία απαντάει με βίαιες επιθέσεις, με τις οποίες βρέθηκαν αντιμέτωπα ακόμα και μικρά παιδιά. Τα δακρυγόνα κάνουν ασφυκτική την –ήδη ανυπόφορη από τα δηλητήρια του Sari– ατμόσφαιρα.

Στις νυχτερινές αστυνομικές επιθέσεις προστίθενται καθημερινές απειλές, έρευνες, έλεγχοι, προσαγωγές και συλλήψεις από τους ακούραστους προστάτες της τάξης. Παρ' όλες τις αμέτρητες απόπειρες καταστολής της οργής και τις προσπάθειες για επαναφορά στην ηρεμία, η εξέγερση δεν σβήνει και για πολλές μέρες τα

πυροτεχνήματα κρατάνε μακριά τις διμοιρίες και τα θωρακισμένα. Καίγονται οχήματα και μαζί τους και η τρίχρωμη σημαία, σημάδι του γεγονότος ότι κανένας θεσμός δεν θα μπορέσει να επιβάλει συμβιβασμούς [...] Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι παρ' όλες τις αμέτρητες προσπάθειες των μμε και των πολιτικών, το κίνημα ενάντια στις χωματερές δεν οπισθοχώρησε στον –υπερβολικά χρησιμοποιημένο– διαχωρισμό ανάμεσα στους «καλούς και τους κακούς», ανάμεσα στους ειρηνικούς και τους πολεμοχαρείς και πολλές φορές ανέλαβε την πολυμορφία των φωνών του και την αποφασιστικότητα εκείνου που, μέσα στην απόγνωση των απάνθρωπων συνθηκών ζωής, δεν εγκαταλείπει την άμεση δράση για να αμυνθεί και να επιστρέψει στον αποστολέα τη βία που του επιβάλλει καθημερινά».

<http://arraggia.noblogs.org/files/2010/12/miccianovembre010.pdf>

Τερτσίνιο (Νάπολι) Οκτώβρης 2010

Εδώ και 20 χρόνια η περιοχή της Καμπάνιας βρίσκεται σε κατάσταση έκτακτης

ανάγκης με τα σκουπίδια. Όμως μόνο τον προηγούμενο Οκτώβρη οι διαδηλωτές, χάρη στη συνοχή και την αποφασιστικότητά τους, κατάφεραν να έχουν μια μικρή νίκη που είναι ένα μεγάλο φως ελπίδας για όλους: η χωματερή στο λατομείο Vitiello έκλεισε για αόριστο χρόνο.

Δεν θα σταθούμε πολύ στη συνθήκη των μεταναστών, για την οποία έχουμε ήδη γράψει αρκετά, όμως είναι αδύνατο να μη θυμίσουμε μερικά βασικά πράγματα. Οι απάνθρωπες συνθήκες που τους επιβάλλονται έχουν γίνει πλέον αβίωτες. Σπρωγμένοι στο περιθώριο και χωρίς να μπορούν να ζήσουν μια αξιοπρεπή ζωή, ξεπερνούν το όριο που τους ανάγκαζε να κρατούν ένα προφίλ χαμηλών τόνων, να κινούνται φοβισμένοι, κρυμμένοι στη σκιά της κοινωνίας και γίνονται ορατοί με την οργή και την απόγνωση εκείνου που δεν έχει τίποτα να χάσει. Η τυφλή οργή του Ροζάρνο [3] από εξαίρεση μπορεί να γίνει συνήθεια. Το αποδεικνύουν οι συνεχόμενες συγκεντρώσεις πάνω στους γεραμούς, μέσα στο κρύο χειμώνα της Παδανίας, όπου οι χωρίς χαρτιά νίκησαν το θάνατο και τη φυλάκιση αποδεικνύοντας στους ιταλούς αλληλέγγυους, που συγκεντρώνονταν από κάτω, ότι οι τραγικές συνθήκες για να πολεμηθούν χρειάζονται και ριζοσπαστικές κινήσεις.

Ροζάρνο (Καλαβρία) Γενάρης 2010

Η επισφάλεια της ζωής και η ξετσιπωσιά της πολιτικής έχουν αγγίξει και τους φοιτητές, οι οποίοι συνήθως πραγματοποιούν αγώνες που κλείνουν μαζί με την πανεπιστημιακή περίοδο.

Όμως αυτή τη φορά νιώθουν έντονη την πίεση για το μέλλον που τους περιμένει. Μια πίεση τόσο έντονη ώστε να μπορεί να ξεπεράσει το «κοιτάω την πάρτη μου», που συνήθως βασιλεύει ανενόχλητο μέσα στη ρουτίνα της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Όμως αυτή τη φορά νιώθουν έντονη την πίεση για το μέλλον που τους περιμένει. Μια πίεση τόσο έντονη ώστε να μπορεί να ξεπεράσει το «κοιτάω την πάρτη μου», που συνήθως βασιλεύει ανενόχλητο μέσα στη ρουτίνα της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

«Τις τελευταίες εβδομάδες οι πλατείες και οι δρόμοι όλης της Ιταλίας άρχισαν και πάλι να γεμίζουν. Διαδηλώσεις, καταλήψεις, μπλόκα στους δρόμους. Σταθμοί, λεωφόροι, κεντρικές οδικές αρτηρίες μπλοκαρισμένες επαναλαμβανόμενα για ώρες, σε πάρα πολλές πόλεις. Νέοι και λιγότερο νέοι κατεβαίνουν στους δρόμους με σύνθημα *αν μας κλέβουν το μέλλον, εμείς μπλοκάρουμε την πόλη*. Ανάμεσα στα βλέμματα, τις φωνές και τις δράσεις, αρχίζει να υφέρπει, αδύναμα αλλά όλο και λιγότερο απομονωμένα, η ιδέα ότι το μέλλον που θέλουν να μας επιφυλάξουν οι ισχυροί είναι απλούστατα άθλιο. Οι συνέπειες της κρίσης επηρεάζουν ήδη το παρόν μας, τα κυβερνητικά μέτρα για τη συγκράτησή της και την αποφυγή χρηματιστικών καταρρεύσεων στοχεύουν

όλο και περισσότερο τους φτωχότερους. Οι ζωές μας βυθίζονται στην επισφάλεια και η μοναδική απάντηση του Κράτους είναι να βγάξει όλο και περισσότερη αστυνομία στους δρόμους. Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο, το λένε και οι υπουργοί οικονομίας: πρέπει να παραδοθείτε, το μενού για σήμερα έχει «δάκρυα και αίμα». Πράγματι, αρκεί να κοιτάξουμε πέρα από τα σύνορα για ν' αντιληφθούμε ότι από την Ελλάδα μέχρι την Πορτογαλία, από τη Γαλλία μέχρι την Ιρλανδία, η συνθήκη που μας επιβάλλεται είναι ίδια για εκατομμύρια άτομα. Οπότε, καμία ιταλική ανωμαλία: η οικονομία βρίσκεται σε κρίση και δεν προβλέπεται «καμία διέξοδος που δεν περνάει μέσα από τις θυσίες μας».

<http://www.informa-azione.info/files/assaltiamo%20il%20presente.pdf>

Είμαστε ακόμα μακριά από επίπεδα πολιτικής συνείδησης και κατανόησης του κοινωνικού συστήματος, και επομένως και του τρόπου ανατροπής του. Όμως είναι αδιαμφισβήτητα και τα βήματα προς τα μπρος που έχουν γίνει, γύρω από τις τακτικές που χρησιμοποιούνται στους δρόμους και τις εκτιμήσεις γύρω από τους αγώνες που διεξάγονται μ' αυτές τις τακτικές. Η μη δημιουργία μετωπικών και άχρηστων συγκρούσεων με την εξουσία. Η εγκατάλειψη της διαμαρτυρίας σαν θέαμα-βορά στα μμε και η δημιουργία μπλόκων του συστήματος. Μπλοκαρίσματα των ροών, της διδασκαλίας, των δρόμων και των νευραλγικών σημείων της κυκλοφορίας. Με τη συνείδηση ότι δεν είναι πάντοτε αναγκαίοι οι μαζικοί αγώνες αλλά ότι ακόμα και μικρές ομάδες, που είναι πεισμένες για τη δύναμη των ιδεών τους, μπορούν να είναι και αποτελεσματικότερες. Ανοίγει δρόμο και η ιδέα ότι οι πλειοψηφίες δεν έχουν εξ ορισμού δίκιο, για το μόνο λόγο ότι είναι πλειοψηφίες. Επομένως, αρχίζει να πραγματώνεται η αυτοοργάνωση των αγώνων, που αναζητεί περισσότερη ατομική ευθύνη και απομακρύνει τη χυδαία κατεύθυνση που δίνουν οι κομματικές νεολαίες, ηγεμονεύοντας τις φοιτητικές διαμαρτυρίες για τους δικούς τους εξουσιαστικούς σκοπούς.

Υπαρκτό είναι αυτό που βλέπει η πλειοψηφία
Χ.Λ.Μπόρχες

Για όποιον έχει μάτια για να δει, μυαλό για να κρίνει αλλά κυρίως καρδιά για ν' αντιληφθεί, να συγκινηθεί, να συνταυτιστεί, να αγανακτήσει και να οργιστεί η κατάσταση είναι ξεκάθαρη.

Το Κράτος χτυπάει τις γραμμές, ισοπεδώνει τις διαφορές και επιτίθεται για να διασπάσει τον εχθρό, να τον αποδυναμώσει και να τον διασκορπίσει. Δεν είναι μια καινούρια τακτική. Τρανταχτό παράδειγμα αποτελεί το G8 στη Γένοβα το 2001, όπου το λεγόμενο [no global] κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης έπεσε στην παγίδα μετατρεπόμενο στο χειρότερο εχθρό του ίδιου του εαυτού του, ρίχνοντας έτσι αυτή τη χώρα σε εννιά χρόνια σιωπής. Εννιά χρόνια όπου η μόνη φωνή που ακουγόταν ήταν αυτή των μμε. Εννιά χρόνια ύπνου της λογικής. Εννιά χρόνια χωρίς καμία υπαρκτή

αντιπολίτευση στο σύστημα. Εννιά χρόνια όπου η οπισθοχώρηση των πρακτικών αγώνα ήταν τόσο έντονη που, όχι μόνο αποσυναρμολόγησε εδραιωμένες πρακτικές, θεωρούμενες φυσιολογικές από την κοινή συνείδηση, αλλά συνεισέφερε έτσι ώστε ν' αφαιρεθούν κοινωνικές κατακτήσεις που θεωρούνταν δεδομένες και να μας οδηγήσει στο χείλος του κοινωνικού βαράθρου.

Πρέπει δηλαδή να πιστέψουμε ότι μια σύγκρουση που κράτησε τρεις ώρες και είχε 56 τραυματίες ανάμεσα στις δυνάμεις της τάξης πραγματοποιήθηκε από 2.000 ασφαλίτες; Βίαιους που ξεβολεύτηκαν από άλλες χώρες, σα να μην έχουν ήδη πολλά να κάνουν εκεί;

Δυστυχώς, είναι αλήθεια ότι στις μεγάλες πορείες είναι αδύνατο ν' αποφευχθούν οι ασφαλίτες που χώνονται στο πλήθος. Όμως άραγε θα έπρεπε να έχουμε ταυτότητες για πραγματικούς διαδηλωτές, για όσους εκφράζουν τη διαμαρτυρία τους ορθά και μορφωμένα; Να κάνουμε άραγε ερωτήσεις για το θέμα της διαμαρτυρίας; Ή μήπως, κατά την ιταλική παράδοση, πίσω από κατανοητά—ως προς τις ρίζες τους—και ξεκάθαρα γεγονότα, να βρίσκουμε καταστάσεις, σκοτεινές διαδρομές και συνωμοσιολογίες με μυστηριώδη γεύση; Ποιοι είναι οι επαγγελματίες της βίας; Αυτοί οι τρελαμένοι με τα μαντίλια και τα παλιά κράνη που πετάνε πέτρες ενώ κρατάνε σκουπόξυλα; Ή μήπως εκείνοι με τις στολές, εξοπλισμένοι με ασπίδες, πιστόλια, γκλοπς, δακρυγόνα, βαριά οχήματα, εκπαιδευμένοι να καταστέλλουν; Γελοίες κοινοτυπίες, ηλιθιότητες εξόφθαλμα ψεύτικες, που έχουν επαναληφθεί εκατοντάδες φορές και παίρνουν την παράλογη μορφή της αλήθειας για εκατομμύρια τηλεθεατές.

Οι πολιτικοί έχουν μια δική τους ηθική. Όλη δική τους. Και είναι λιγάκι πιο κάτω από αυτή ενός σεξομανή.

Γ.Άλεν

Έπειτα, από ποια πλευρά μας έρχονται τα κηρύγματα και τα σκάνδαλα; Από αυτούς τους πρωταθλητές της ηθικής, τους πολιτικούς: έναν κόσμο που—από την απληστία του για εξουσία—διαφθείρει, δημιουργεί νόμους για αυτόν και την κάστα του. Αδιάφορος για τα βάσανα του κόσμου, κλέβει και αποκρύπτει. Κόσμος που μπροστά σε αιματηρά γεγονότα τρίβει τα χέρια του. Κάνει το ψέμα σταθερή μέθοδο για να διατηρεί τα συμφέροντά του. Κόσμος που απαγορεύει τα ναρκωτικά και τα χρησιμοποιεί συστηματικά. Κόσμος που εγκληματικοποιεί την πορνεία και τη χρησιμοποιεί ιδιωτικά. Κόσμος που κηρύσσει τις ίσες ευκαιρίες για να τις φιμώσει μόλις βγάλουν φωνή. Αντιρατσιστές μια μέρα το χρόνο, διώκτες του διαφορετικού και του ξένου τις άλλες 364. Ύαινες γραπωμένες στις πολυθρόνες, διψασμένες για χρήμα που για να μη χάσουν ένα ψίχουλο από την εξουσία τους, δεν θα το σκεφτούν στιγμή να διατάξουν για να μας πατήσουν με τα θωρακισμένα. Πρέπει να πιστέψουμε τους διανοούμενους της τηλεόρασης ή τους λεγόμενους δημοσιογράφους, τους ρουφιάνους, που περνούν τον καιρό τους υμνώντας και ευχαριστώντας τα αφεντικά της χώρας; Δουλικοί μέχρι

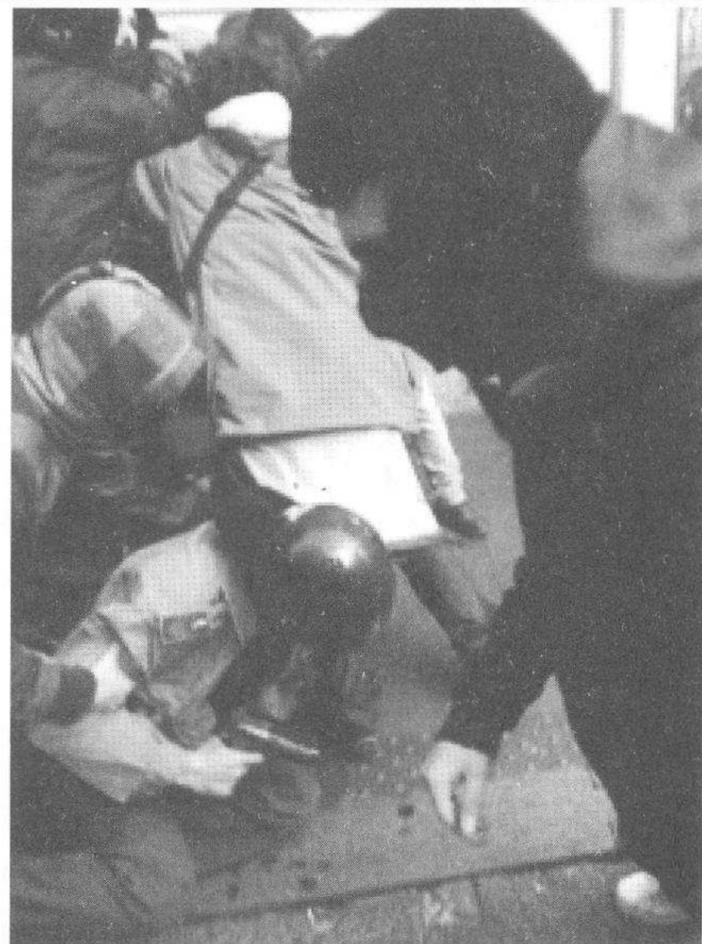
αηδίας, δημιουργοί ψεμάτων, κάτοικοι ενός κόσμου ψεύτικου, πλούσιου και επιδεικτικού απ' όπου μας κατευθύνουν και μας εκπαιδεύουν παριστάνοντας τους πολύξερους.

Όμως η μοίρα δεν είναι αντίδωρο, είναι μια άγια χάρη που κατακτιέται με τη δύναμη των χεριών και προχωράει μπροστά.

P. Μπαλιστρέρι

Μέσα στην κοινωνική ακινησία και την ύπνωση της σύγκρουσης, είναι αδύνατον να μη γίνει διακριτό ότι από κάτω, αν και με συγκρατημένο ακόμα τρόπο, κάτι κινείται. Δεν αλλάζουν μόνο οι τακτικές και οι τρόποι δράσης της διαμαρτυρίας. Η κοινωνική κρίση έχει αρχίσει να κατασπαράζει τα πορτοφόλια και μαζί μ' αυτά και τις πλέον υπνωτισμένες συνειδήσεις. Τώρα υπάρχουν μάτια λιγότερο ζαλισμένα, αυτιά πιο ανοικτά για ν' ακούσουν τα λόγια εκείνου που πιστεύει ότι ένα σύστημα σαν το υπάρχον, βασισμένο στην εκμετάλλευση και τη σιωπηλή συναίνεση, μας οδηγεί στο κενό του γκρεμού. Σιγά σιγά οι μάσκες πέφτουν. Τώρα οι πολιτικοί και τα σκυλόψαρα οι επιχειρηματίες είναι γυμνοί, ξεμπροστιασμένα αρπακτικά χωρίς κανέναν ενδοιασμό και ηθική που παλεύουν για να διατηρήσουν εξουσία και προνόμια. Όμως ας μη χαιρόμαστε. Αυτές οι ρωγμές προέρχονται από μια σύγκρουση η οποία στην πραγματικότητα είναι εσωτερική της εξουσίας και στοχεύει στο ξαναμοίρασμά της. Ρωγμές που ανοίξει στο πολιτικό σκηνικό και έρχονται στο φως κυρίως από τα καθεστωτικά μμε. Ρωγμές που ήδη έχουν γίνει συνήθειες και χάρη ακριβώς σ' αυτό, σύντομα όπως ξέρει πολύ καλά να κάνει η δουλική ενημέρωση, θα τις σβήσει εντελώς από τα μυαλά μας με τη μιντιακή υπερπροβολή άλλων ελεεινών ζητημάτων. Θα ξεχαστούν για να δώσουν χώρο σε άλλες απατεωνιές διαιωνίζοντας την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων. Είναι ξεκάθαρο ότι οι αλλαγές δεν θα έρθουν από μια εσωτερική διαμάχη ανάμεσα σ' αυτούς που διοικούν τη χώρα.

Ρώμη 14 Δεκέμβρη 2010

Ο εξεγερμένος σιρόκος που έρχεται από τη βόρεια Αφρική δεν πρέπει να μας μεθύσει, αυτός ο άνεμος πρέπει να γίνει ο θησαυρός μας. Μόνο η ακαταμάχητη θέληση, εκείνου που βρίσκεται στριμωγμένος, μπορεί να γκρεμοτσακίσει από τις πολυθρόνες τους αυτά τα σκοτεινά άτομα που μας διοικούν. Έπειτα να κάψει τις πολυθρόνες εμποδίζοντας νέους καταπιεστές να τις καρπωθούν. Πράγματι, αν θέλουμε να βγούμε απ' την

ανυπόφορη κατάσταση μέσα στην οποία έχουμε απομονωθεί, πρέπει να κάνουμε μια προσπάθεια. Για παράδειγμα, οι φοιτητές να μην επικεντρώνονται στη διαμαρτυρία μιας μεταρρύθμισης αλλά στην κριτική ολόκληρου του εκπαιδευτικού συστήματος, το οποίο κατευθύνεται αποκλειστικά από την οικονομία και στοχεύει στη διανοητική υποδούλωση. Ή οι μετανάστες να μην αρκούνται στην κριτική των νομιμοποιήσεων-απάτη και στο αίτημα για άδειες παραμονής αλλά ν' αγωνίζονται για την ελεύθερη κυκλοφορία των ατόμων. Οι εργάτες να μην περιορίζονται στην υπεράσπιση της

θέσης εργασίας τους αλλά, χωρίς αντιπροσώπευση, ν' αποπειραθούν την κατάκτηση της χειραφέτησής τους. Οι τοπικές επιτροπές να μη ζητάνε τη μεταφορά μιας χωματερής, το κλείσιμο ενός θερμοηλεκτρικού σταθμού, τη μη-κατασκευή ενός φαραωνικού έργου αλλά ν' αγωνίζονται για ένα νέο τρόπο ζωής, μακριά από τον καπιταλιστικό καταναλωτισμό και τις μολύνσεις που αναγκαστικά προκαλεί.

Ρώμη 14 Δεκέμβρη 2010

Είναι καιρός, όλοι εκείνοι που δεν αποδέχονται την υπάρχουσα συνθήκη και θέλουν να την αλλάξουν ουσιαστικά και υπαρκτά, να σταματήσουν ν' ακούνε τις μιντιακές σειρήνες, τα σχολεία, τα πανεπιστήμια, τους διευθυντές, τα συνδικάτα, τα κόμματα, τους διανοούμενους που θα προσπαθήσουν με κάθε τρόπο να κλείσουν τη ρωγμή που έχει ανοίξει τους τελευταίους μήνες, Είναι καιρός να μετατρέψουμε αυτή τη ρωγμή σ' ένα ανεπανόρθωτο ρήγμα. Είναι καιρός να κάνουμε ένα βήμα όλοι μαζί, για να ωθηθούμε πέρα από κάθε γνωστό ορισμό. Για να τελειώνουμε μ' αυτό το αρχαίο, υποκριτικό και μακάβριο σύστημα.

Είναι καιρός να στρέψουμε όλοι το βλέμμα μας έξω από την αυλή μας.

**Για τον Αντιεξουσιασμό
την Αυτοδιαχείριση
την Έμπρακτη Αλληλεγγύη**

Σημειώσεις της μετάφρασης

[1] Στις 14 Δεκέμβρη 2010 η κυβέρνηση Μπερλουσκόνι ζήτησε (και τελικά εξασφάλισε) ψήφο εμπιστοσύνης. Την ίδια ώρα τα κυβερνητικά μέγαρα στην ιταλική πρωτεύουσα φυλάσσονταν από χιλιάδες φρουρούς του Κράτους και βρίσκονταν περικυκλωμένα από ογκώδεις διαδηλώσεις. Χιλιάδες κόσμου, κυρίως (αλλά όχι μόνο) νέοι και νέες, φοιτητές και φοιτήτριες που όλο το φθινόπωρο αγωνίζονται ενάντια σε μια ακόμα νεοφιλελεύθερη εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Το κέντρο της Ρώμης μετατρέπεται σε πεδίο μάχης με μια σφοδρότητα που είχε να εμφανιστεί σ' αυτούς τους δρόμους, εδώ και πολλά χρόνια. Ο απολογισμός εκείνης της ημέρας μάχης περιλαμβάνει 40 προσαγωγές και 5 συλληφθέντες, απ' τους οποίους κανένας δεν είναι πλέον προφυλακισμένος.

[2] Ignazio La Russa: φασίστας βουλευτής και υπουργός εθνικής άμυνας της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι.

Roberto Saviano: συγγραφέας του best seller *Γόμορα*, μιας έρευνας γύρω από τα έργα και τις ημέρες, την εξουσία και τις επιχειρηματικές δραστηριότητες της ναπολιτάνικης Καμόρα, από την οποία όμως απουσιάζει κάθε αναφορά γύρω από τη διαπλοκή αυτής της «παράνομης» καπιταλιστικής πολυεθνικής επιχείρησης με το ιταλικό Κράτος. Η επιτυχία του βιβλίου χάρισε στον Saviano –εκτός από την «επικήρυξη» του από την Καμόρα– μια αναγνωρισιμότητα που τον ανέδειξε σ' ένα δημοφιλή υπερασπιστή της κρατικής νομιμότητας και της αστικής απόδοσης δικαιοσύνης. Μετά τις συγκρούσεις της 14ης Δεκέμβρη ο Saviano κάλεσε τα κινήματα «ν' απομονώσουν τους βίαιους»...

Corrado Augias: συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων, πρώην κεντροαριστερός ευρωβουλευτής και τηλε-διανοούμενος.

[3] Τον Γενάρη του 2010 αφρικανοί μετανάστες εργάτες γης στο Ροζάρνο της Καλαβρίας, μετά από ένοπλη φασιστική επίθεση, εξεγείρονται και συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής και ντόπιους φασίστες, μαφιόζους και αφεντικά. Θα εκδιωχθούν από το Ροζάρνο και πολλοί θ' απελαθούν. Η εξέγερση του Ροζάρνο ήταν μια στιγμή των αγώνων των μεταναστών, των εξεγέρσεων στα «κέντρα ταυτοποίησης και απέλασης», των αποδράσεων από αυτά τα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, των δράσεων αντιπληρόφορησης, των διαδηλώσεων, των καταλήψεων, και των συγκρούσεων μεταναστών και ντόπιων αλληλέγγυων με τις στρατιωτικές-αστυνομικές δυνάμεις που ξεσπούν συχνά τα τελευταία χρόνια σ' όλη την επικράτεια του ιταλικού Κράτους.

εκδόσεις Τζεντάι

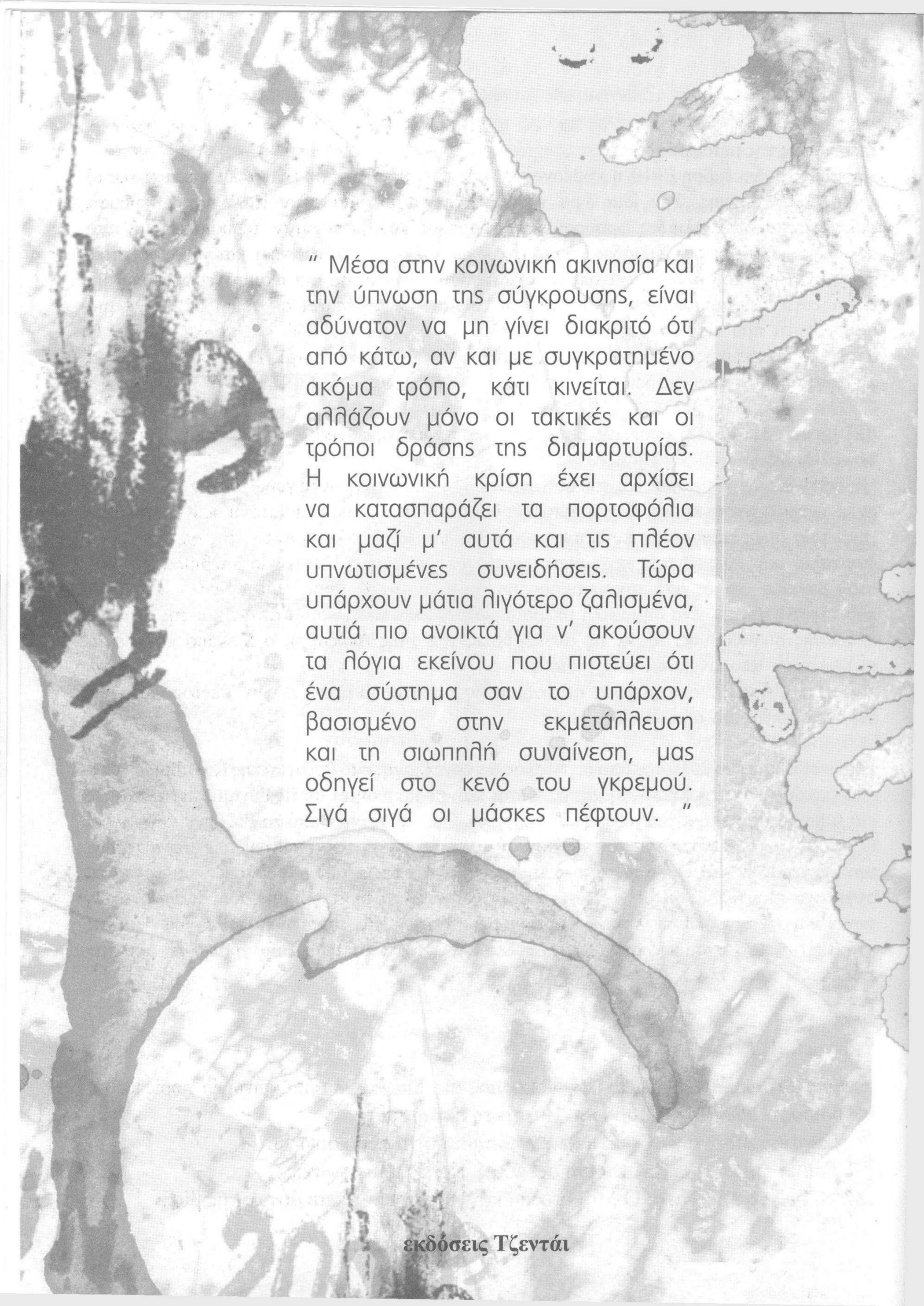
/ *Μάσιμο Πασαμάνι*: Η φυλακή και ο κόσμος της. Σκέψεις για μια κοινωνία χωρίς κελιά

// *Κρόισος – Οδόθεος*: Βάρβαροι. Η άτακτη ανταρσία

/// *Αλφρέντο Μπονάνο*: Οι νέοι σε μια μεταβιομηχανική κοινωνία

//// *Emilio Quadrelli*: Η Άννα και οι Άλλες. Κρέας προς σφαγή.

///// *Αλφρέντο Μπονάνο*: Ο Μαλατέστα και η έννοια της επαναστατικής βίας.

“ Μέσα στην κοινωνική ακινησία και την ύπνωση της σύγκρουσης, είναι αδύνατον να μη γίνει διακριτό ότι από κάτω, αν και με συγκρατημένο ακόμα τρόπο, κάτι κινείται. Δεν αλληιάζουν μόνο οι τακτικές και οι τρόποι δράσης της διαμαρτυρίας. Η κοινωνική κρίση έχει αρχίσει να κατασπαράζει τα πορτοφόλια και μαζί μ’ αυτά και τις πλέον υπνωτισμένες συνειδήσεις. Τώρα υπάρχουν μάτια λιγότερο ζαλισμένα, αυτιά πιο ανοικτά για ν’ ακούσουν τα λόγια εκείνου που πιστεύει ότι ένα σύστημα σαν το υπάρχον, βασισμένο στην εκμετάλλευση και τη σιωπηλή συναίνεση, μας οδηγεί στο κενό του γκρεμού. Σιγά σιγά οι μάσκες πέφτουν. ”